

MƯA

Lâm râm mưa chuyện trên cành
Thì thầm lá nói trong màn nước xe
Phòng anh nghe tiếng mưa đi
Em xa chẳng hiểu làm chi giờ này

Khí đêm man mát qua tay
Có mưa thưa nhẹ, thêm ngây vị hè
Ve im, lặng vắng tứ bề
Em xa mưa có bay về chốn em?

Hơn là nhẩn cá gửi chim
Nờ mưa đưa bức chắn êm tới người
Thôi em nghỉ việc, khuya rồi
Chắn mưa em đắp cùng trời với anh....

HOA NỞ SỚM

Hoa chẳng chờ em, nở sớm hơn,
Một vùng xao xuyến dạ lan hương.
Bỗng đêm ngào ngạt qua khung cửa
Ấy dạ lan hoa hội giữa vườn.

Từ khi hoa trở những chùm xinh
Trong ý thương yêu đã để dành
Nghĩ đến em về, hoa độ nở
Vi em, hương đợm, cả mi thanh.

Mấy ngày đông ấm giục hoa sinh
Đêm đến tin hương bỗng giật mình!
N như sóng ngạt ngàn từng đợt một
Dạ lan kỳ ảo thắm năm canh.

Muốn cảm hương quý đợi em anh
Anh cất hoa hương giữa ái tình
Muôn vạn hương triều thom tựa biển
Em về thở lại giữa hồn anh.

MƯỢN NHÀ VŨ TRỤ

Gốc cây là một gốc cây;
Chiều hôm là khoảng bóng dầy chiều hôm;
Đường đi đường vẫn đi mòn;
Làng em trước mắt, non dòn tận xa...

Một lần đặt bước đôi ta,
Gốc cây, đường cái bỗng là thịt xương!
Chiều hôm bỗng hóa tâm hồn;
Hình non bằng lăng, sương thôn dịu hòa...

Ngang vai đêm tới la đà
Bóng ngường cùng với bóng ta bồi hồi;
Bóng chiều chen lẫn hoa môi;
Gốc cây thương mến quen rồi thiết tha

Em ơi! Trời đất bao la
Mượn trong vũ trụ làm nhà anh, em;
Tình yêu dấu đã như in.
Dù hoa, cỏ, đá lòng quên được nào!

TÌNH YÊU MUỐN HÓA VÔ BIÊN

Tình yêu muốn hóa vô biên
Một ngày yêu, muốn kết liền ngàn năm.
Kể từ khi có trái tim,
Những đôi người vẫn triền miên với đời

Đó là như thế em ơi.
Hai ta có sống trên đời mãi đâu;
Nhưng từ may mắn yêu nhau,
Đôi tim gắn với dài lâu triệu người

Nhận thêm thắm đất xanh trời,
Lại cho trời đất rạng ngời trời đêm
Của đời ta nhận ấm êm,
Hồn trao âu yếm ta thêm tặng đời

Vô biên là của đất trời

Chờ vô biên của con người tạo ra.

Dẫu rằng hữu hạn đôi ta,

Yêu đương một thuở thành ca muôn đời.

HOA ĐẸP LÀ HOA NHÌN DƯỚI MẮT EM

Hoa đẹp là hoa nhìn dưới mắt em
Cửa sổ là khung có hình em ở giữa
Tách nước là ngón tay em cầm.
Quyển sách, chao đèn, là bong em đọc mở...

Đường nhựa là đường in dấu vạm chân
Duy có một dấu chân em yêu dấu
Tàu điện là tàu một đêm anh tiễn em đi
Em có nhớ một buổi chiều ta dạo trong Văn Miếu?

Vũ trụ là chốn anh được gặp em
Thời gian là nơi anh với em sinh cùng thời đại
Em ơi! Em đã mở cho anh
Cánh cửa vô cùng xin chớ bao giờ khép lại.

NGUYỆN

Nguyện miếng ngon đừng vắng bóng em
Nguyện cảnh đẹp có em bên cạnh
Nguyện tâm hồn như chim chấp cánh
Nguyện xương thịt như cây liền cành.

Tiếc lúc trăng vàng soi bóng chiếc
Khổ thì hoa nở một mình anh
Nguyện xin trời đất làm hai bản
Những lúc xa nhau vẫn vẹn hình.

Nguyện anh là nôi của trời xanh
Nguyện ru em mây lành vạn đoá
Nguyện em như đèn soi tỏ dạ
Nguyện anh là tất cả năm canh...

ÁO EM

Áo em để lại dáng hình
Treo trên mắc áo cho mình thấy thương
Đôi vai nho nhỏ bình thường
Khuyết tay áo gợi hình xương tay gầy.

Sờn sờn đôi chỗ đầu dây.
Áo em nhuộm chác, xanh tày biển xa,
Mấy khuy cúc áo thật thà.
Ngắn rồi em để về nhà mặc thêm.

Áo nhìn anh thật thương em
Hiểu còn gian khổ cho nên tay gầy.
Áo em gần với anh thay!
Những khi khoai sắn là ngày cùng nhau.

Áo em thoang thoảng hoa câu
Áo em say đắm một màu trầm hương
Áo em ngày nhớ đêm thương
Áo em chín nắng mùi sương anh chờ.

BIỂN

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng anh muốn em là bờ cát trắng
Bờ cát dài phẳng lặng
Soi ánh nắng pha lê...

Bờ đẹp để cát vàng
Thoai thoải hàng thông đứng
Như lặng lẽ mơ màng
Suốt ngàn năm bên sóng...

Anh xin làm sóng biếc
Hôn mãi cát vàng em
Hôn thật khẽ, thật êm
Hôn êm đềm mãi mãi

Đã hôn rồi, hôn lại
Cho đến mãi muôn đời
Đến tan cả đất trời
Anh mới thôi dào dạt...

Cũng có khi ào ạt
Nhu nghiền nát bờ em
Là lúc triều yêu mến
Ngập bến của ngày đêm

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng cũng xin làm bể biếc
Để hát mãi bên ghành
Một tình chung không hết,

Để những khi bọt tung trắng xóa
Và gió về bay tỏa nơi nơi
Nhu hôn mãi ngàn năm không thỏa,
Bởi yêu bờ lắm lắm, em ơi!

HOA “ANH OI”

Hoa này là hoa anh oi!
Là hoa một buổi đẹp trời ta đi
Nắm tay trò chuyện thâm thì.
Bỗng nhiên em thốt: “Hoa gì”? Anh oi”

Cây thanh một tán lá cười.
Một vùng hoa nở hồng tươi một vùng.
Sắc đào như thể rung rung
Toàn cây là một nỗi lòng nở hoa
Anh tìm tên mãi không ra.
Phải anh đào? hoặc như là ô môi?
Biết bao yêu mến trong đời
Thốt kêu hai tiếng từ nơi ruột rà
Từ rày xin đặt tên hoa:
“Hoa anh oi” một chiều ta nở dầy.

BỮA TIỆC ĐÔI TA SÁNG NƯỚC MÂY

Bữa tiệc đôi ta sáng nước mây
Ta mời trời dự đất vui lây
Trái hang cây cả xăm xăm biếc
Lượn khúc đường non thắm thắm hay

Cá bạc thung thăng lội dưới dòng
Bống con chiền chiện hót từng không;
Sớm nay tôi đã ra ngoài nội
Mở tiệc tâm hồn dải núi sông.

Bữa tiệc đôi ta mới mẻ hoài
Thêm màu lên cả sắc hoa tươi
Nghe say tiếng người trên bến,
Say bớt người đi chợ sớm mai.

Bữa tiệc đôi ta sao lấp lánh
Bởi vì đôi mắt em đen nhánh

Hàng mi chớp chớp ánh dương tung,
Lá cỏ, hạt sương đều mọc cánh.
Trời có mây cao với gió thanh,
Đất đầy sự nghiệp những tay lành
Cũng như phơi phới đi vào việc
Bữa tiệc đôi ta: một tấm tình.